

14. szám.
 Aprilis 3. 1875.

Megjelenik minden **szombatnapon** másfél iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár : Egész évre jan. decz. 3 frt, 6 hóra 4 frt. 3 hóra 2 frt. Egyes szám 16 kr.
 Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárnál. **Kiadó-hivatal** : Pest, barátok-tere Athenaeum-épület. **Hirdetések díja** : 4 hasábos nempareille sor 10 kr.
Hirdetések felvételnek : egyedül **Láng Lipót és társa**, I. nemzetközi hirdetések felvételei hivatal **Budapesten**, MARIA VALERIA-UTCZA THONETUDVAR

XXVII. kötet.

EGÉSZ AZ ÉSZAKI POLUSIG!

vagy:

MI LETT TOVÁBB A TEGETTHOFFAL?

Regény.

EGY A HAJÓN HÁTRAMARADT MATRÓZ FELJEGYZÉSEI UTÁN.

JULES VERNE

oktatásai szerint

írta **KAKAS MÁRTON**.

MÁSODIK KÖTET.

A feltámadás csodája.

HA EGY meternyi kénzsinegnek a végig égésre egy negyedóra kell, ugy nekem ötven órai időm volt a cset-barlangból a kristály-barlangba átköltözésre. Ez alatt át kellett szállitanom oda a velem hozott eszközöket, s több időre való élelmi szert, vizet, és világításhoz való zsiradékot s az ambra-czetnek haszonra való alkatrészeit.

Vizet különösen abból a czélből kellett nagyobb mennyiségben magammal vinnem, hogy legyen elég készletem, a kristály szétrepesztéséhez.

Harmincz óra alatt készen voltam az átköltözéssel. Ez idő alatt nem gondoltam álomra.

A kristálybarlangban ugyanaddig erről nem is

lehetett szó, még elébb ágyat nem vettem benne. Annak minden foltja hegyes prizmákkal van fedve; ezeken alunni csak anachoretának való. A cachelot bőrért terítém le derekaljnak: az olyan puha, mint a bársony, vánkosnak pedig igen jók voltak a léggel telefujt vékony belei.

Tehát a menyegzői nyoszolya is készen volt már. Nem hiszem, hogy a chinai császárnak különb legyen. Az enyimnek az oszlopzatát ezer tael értékű kristályprizmák alkották, s hálószobámat egyetlen félmázsányi a mbradarab illatozta be, a minőért a singaporei maharadza Huxley czethalász kapitánynak ötszáz lak-rupiát fizetett ki valaha.

Még husz órai időm maradt.

Ez az idő sem volt átaludni való. A feszült vára-

kozás a végzetes kitörésre minden álmodt elüzlött szememről. Még a vadállatot is ébren tartá előérzetes ösztöne. Szüntelen járt kelt egyik helyről a másikra. Szűk búvóhelyeket kerestem, s egygyel sem volt megelégedve. Nyugtalan, szakgatott ordításokat hallatott s mindannyiszor visszajött hozzám, mintha védelmet keresne nálam.

Da ha tudtam volna, sem akartam volna most az időt alvással vesztegetni. Drágábbak ezek az órák. Nem az életből a tetszhalálba, hanem a tetszhalálból az életbe átkelésre vannak ezek adva.

Fogjunk hozzá vakmerő munkánkhoz!

Első kísérletem az volt, hogy a nagy üvegprizma lapjait, melyben a leányalak be volt zárva egy másik szabadon fekvő kristálydarabbal el kezdtem dörzsölni, hogy villanyosságba hozzam.

Ez sikerült. A prizma átvillanyosult a dörzsöléstől. Világítani kezdett, csucshegyéből villanyszikrák pattogtak elő. Hanem aztán a kísérlet másik része egészen haszontalanná tette eddigi működésemet. A villanyozott prizmának hideg vízzel leöntése legkisebb hatással sem volt a kristályra. Egy repedés sem támadt rajta. —

Másként kellett hozzá fognom.

Foganatosítottam én már elégszer azt a feladatot, hogyan kell egy elcsorbult üvegből pusztán tűz által a csorbarészt simára leválasztani?

Előhozta egyet azokból a szívós idegekből, a mik a cachelot agyától a farkáig végig nyulnak, azt két felé vágtam, egyikkel szorosán körülkötöttem azt a kristályoszlopot, mely a leányt zárta körül; másikkal azt, melyben a férfi rejtett: egészen a talajnál, az alakok lábainálul.

Akkor halzsirral körülöntöttem a két prizmát, betömve a réseket a velem hozott éghetlen asbest csomagokkal.

Azzal meggyújtottam a halzsirt.

Kezem tapintásával ügyeltem rá, hogy a hőség, mely az égő halzsirtől támad, nem terjed-e tulságosan a prizma felső részeire. A mig azt a kezem elállhatta, addig az a bennlakókra nézve sem lehetett veszélyes. A kristály rosz melegvezető. Mig az alsó része izzó, a felső hideg marad.

Mikor aztán a halzsir egészen ellángolt, akkor hirtelen oda öntöttem a vizet a prizma alsó áthevített részére.

És arra hangzott, mint a czipera pengés, a kristály összevisszarepedezése mind a két kristály-oszlopnál.

Sajátságos zenéjük van ezeknek az ősvilági halottaknak a hogy koporsójukat hangolják!

Mikor aztán egy pokrócz darabbal siettem letörölni a füstöt az egyik prizmáról, mely azt körül befektetette, örültem is, nem is a kivívott eredménynek.

Az eddig tiszta átiátszó jegecz most egészen átlatatlan lett. Olyan volt, mint a kőso a só kristályhoz képest: apróra össze-vissza volt pattogva, s ez új törés ragyogott, mint a fekete opál, mint a köszörült halotyis csigahéj, mintha az egész tömeg egy darabokra tört szivárvány volna; hanem a benne rejlő alakot most már egészen eltakarta előlem.

Én tehát a műtétemmel csak azt nyertem, hogy a gyönyörű bálványt, kit eddig legalább szememmel bírtam, most már egészen elvesztettem. Többé nem is láthatom már.

Hasonlóul járt a másik prizma is. A tűz világánál ezernyi ezer kék, zöld, piros, rózsaszín és viola sugár ragyogott át belőle; de emberarcz nem látszott ki többé.

Én aztán megkísértém rést nyitni vésűvel, kalapáccsal az összepattogzott prizmán. (Természetesen az öregnél kezdtem) Hasztalan kísérlet volt az. A prizma azért egy darab maradt, egyetlen felbonthatlan tömeg. Szétrepedezett alkatrészei úgy összefüggének, hogy azokat emberi hatalom szét nem választhatja.

De hát nem vagyok-e én szövetkezve emberen túli hatalmakkal is?

Mennyi idő van még hátra az ötven órából?

Csak az utolsó óra.

Leültem a kristálykoporsó lábához, s chronometeremet kezembe véve, számláltam a perczeket.

A kénzsinegből csak az utolsó négy meternyi van hátra.

Annak már csak a fele számít. Mert a mint a tűz a sziklafokig terjed a zsinegen, melyhez az kötve van, ott már az égő fonalat elszakítja a lefüggő töltény sulya.

Tehát az utolsó arasznyi járja már csak.

Mikor annak vége, akkor a robbanó töltény aláhull a mélységbe s a legelső sziklafokon, melyhez hozzá ütődik, szétduzzan, s azzal azt az egész üreget, mely naphthagázzal van megtöltve, fellobbantja. A gyulladás kitör a jég alá, mely mérföldnyire alá van aknázva köolajjal. Millió és millió hektoliterei a petroleumnak robbannak szét néhány percz lefolyása alatt. És én itt várom azt a rettentő ég-, föld-, hegy-, víz-, jég-összeszakadást nyugodt lélekkel.

Nem! Nem nyugodt lélekkel. Mentül közelebb jött a válságos óranegyed, szívem annál nyugtalanabbul

dobogott. Fejem fölé nehezült az a gondolat, hogy én most vakmerő kézzel felzavarok egy világot, melyet a teremő az örök alvók számára rendezett el!

Reszketés fogott el. Nyugtalan állati ösztön vett rajtam erőt. Az utolsó óranegyedben szerettem volna megakadályozni, a mit elkezdtem: odafutni eloltatni a kanóczot, visszavenni a nyéltség fölött függő röppen-tyűt. De már késő volt.

Ekkor aztán a halálos rettenés egyesült benem az-
zal az örjögő vágygyal, mely vakmerő tettemre lázi-
tott; odarohantam ahoz a prizmához, melybe az a csá-
bitó nő alak volt bezárva, azt átöleltem két karommal:
»ha öszszeomlik fölöttem a világ, a te koporsód zuzzon
engem agyon!«

. Ettől fogva örökkévalóságnak
tetszettek előttem a perczék. A vadállat is meglapult
lábamnál s még nyöszörögni sem mert.

Hallgatóztam, lélekzetem is visszafójtva. Talán
nem sült el a töltény? Talán kialudt a hozzávezető kén-
zineg? Talán meg sem gyújtotta azt a gyutacs?

Egyszerre aztán megrëndült alattam az egész kris-
tálybarlang!

A rázkódás hamarább ideért, mint a kitörés hangja.
Oly rázkódás volt ez, a minőt leírni lehetetlen.
Apró, és sűrű, de folytonosan növekedő erőszakos zök-
kentések, melyek érzékeimet káprázatba hozták.

És annak a rázkódásnak is volt hangja. Csendes, ki-
sértetes, kimagyarázhatatlan hang; hasonló azon ritkán hal-
lott zengéshez, mit az észak fény hallat, vagy a mit a
Memnon szobrok kisugárzanak; a mit a földindulást meg-
előző szél mint füttyülés kísér, vagy nagy madárszárnyak
suhogása. A dörgő kristályok életrekelő hangja az: külön-
tán nem is hallható, mint a mozgó falevél zizegése, de
együtt, egyetemesen: felrendülő hang: mint mikor egy
egész erdő falevele zug.

Nem soká tartott az: néhány másodperc mulva
elnyomták azt az irtóztató csattanások és döngések a
föld felett és a föld alatt.

Most van az, hogy felrobbant az egész gáztömeg
a nagy köszénüregben s a kráter torkán kilövellő lán-
goszlop vitássá teszi az északfénynek a menyországot. S
egyszerre leolvasztja a hegyről az örök jeget, hogy a le-
omló zuhatagok egy új özönvíz rétegével temetik be a
völgyeket, még egyszer összekeverve egymással a már
többször is eltemetett öslények csontjait.

Most a kapott taszítástól végig rendül az egész
száraz föld. A czethalbarlangja a boltozatáig telik meg
egy percz alatt tengervízzel. A jég torlaszok öszetörnek,
s a száraz föld elválik a jég-continentstől.

Most a petroleum forrás felgyújtja az egymásra
épült jégtorlaszok üregeiben rejlő naphtát, mely nem
fagy meg együtt a vízzel. Nem egyszerre gyullad meg az:
mérőföldről mérőföldre terjed odább. A jégpaloták, a jég-
várromok, zezzugos tornyaikkal, előrefüggő félboltoza-
taikkal a tündérek Alhambrái, menyinydörögve, omla-
nak egymásra, s a fölöttük összezsapó hullám lángok-
kal borítja be tornyaikat, miket ki nem olt sem víz sem
jég. S a lezuhanó jéghegyeket odacsapkodja a felhábo-
ritott tenger a száraz föld előfokaihoz, sziklapartjaihoz.
A gázvokán üvölt, a föld üregei bömbölnek, a tenger
harsog, a jég menyinydörög a bazaltok ropognak. A tűz
és jég közé szorult fókák, czethalak halálos rémülettől
ordítanak, — s ez ítélet-napi karzenének rettenetes ac-
cordjait sirbolti rézmengéssel kíséri az engemet rejtő
kristály pinczegömb, ezernyi ezer csergő orgonasípjával,
a kristály tömeg hangot ad a rázkódásban, mint a hegedű
vonóval megvont üveglap, s a szabadonlevő kristályok
tánczra kerekednek benne; szabályos mértani alakza-
tokba csoportosulva.

S egy erős hang néha képes szét is törni az üve-
get: kivált ha az hirtelen van kihűtve.

Egyszerre csak e szörnyű rázkódástól szétomlott a
karjaimmal átölelve tartott kristályprizma. Millió darabra
hullott. Szikraesőként rugva szét csengő morzsáit. S kar-
jaim között maradt az ösvilági lény. Épen, sértetlenül, a
hogy aeonok előtt a kristály magába zárta.

(Folyt. köv.)

AMA BIZONYOS CSIZMADIA ÉS FELESÉGE KÉRDÉSEI ÉS FELELETEI.

— — (Hallja csak, apjuk, áll itt ám valami az uj-
ságban, a mi éppen a kend mesterségébe vág.) No hát
halljuk. (Hát hallgassa kend, a mint olvasom: »Egy
miniszteri hivatalnok várbeli lakásán megjelent tegnap
reggel egy tisztességesen öltözött fiatal ember és a szol-
gálonak, a ki éppen ura czipőjét tisztogatá, levelet adott
át azonnal kézbesítés végett. Mialatt a szolgáló bement
a szobába, az ismeretlen, a ki csak üres boritékot adott
át a nőnek, felkapott egy pár czipőt és azzal kereket ol-
dott. A szolgáló kijövé, azonnal észrevette a tolvajlást
és zajt ütött, de már a tolvaj nyomára nem akadhatott.
Azonban csak visszatérvén az előszobába, vette észre, hogy
a tolvaj tulajdonképen két pár czipőtől fosztotta meg
gazdáját, mert a künn állott kétpárból sietségében a bal
lábra való czipőket vitte el, a jobb lábra valókat pedig
ott hagyta. A hivatalnok, kinek e két párnál több czi-

pője nem volt, e napon nem mehetett el hivatalába, és hivatal- főnökénél kimentvén magát, bizonyosságul elküldé a páratlan két cipőt a hivatalba, hol a corpus delicti homéri kacaját idézett elő). — Ugy kell az ebugatának, mért csináltat módos czismadiákkal lábbelit, a kik felemását csinálna neki. Eis mind a két lábára egy-ormát csináltam volna.

— — (Megy a fuzió mindenfelé; — már a 48-a pártiak és a függetlenek is fuziót csinálnak.) Azt ám; csakhogy az illetet úgy hívják, hogy konfuzió.

— — Mennyi mindent összeirnak az ujságok a királynak Velenczébe utazásáról. (Csak hallgatom én azt a sok okoskodást; mindegyik mellé üt a valóság-
nak.) De mégis lesz csak valami czélja! (Nincs annak. Minthogy náunk késő tavaszodik, hát a felség úgy segít rajta, hogy a meleg klíma alá menekül.) Egyéb semmi? (No meg egyuttal visszahozza azokat a mundurokat, melyeket ezeltől tiz esztendővel otthagyt a hadsereg — Custozzánál, merthogy azóta igen elrongyosodott az armádiánk.)

AD QUINQUAGESIMUM NATALEM SPECTAB. DOMINI
MAURITII JÓKAI, D. 19. FEBR. A. 1875.

Echo ex Croatia*)

— — Usque ego postera

Crescam laude regens — Horat.

ETATIS decimum tuae ad

Lustrum, Jókai, dum mille Tibi chori, ad
Istrum, patrii et exteri,

Applaudunt; repetunt pectore consono et
Ad Savum, sinusaque

Per ponti A'riaci littora. — Jókaji
Correcta in patriam fides,

Musarum, studium, fertilis ingenii,
Vis, mireque volatilis

Picta et thessaliis Penna coloribus
Nota est non modo pannonis

Oris, provehitur non humilis sono
Zonas quoque per exteras.

Servent incolumem Te Superi, nova et
Addant lustra decem tuae

Vitae! Pyramidum tempus edax notas
Exstingvet: Paradigmata

Quae felix calamus Jókainus struit,
Annorum haud metuant minus:

Stabant, pannonios dum Ister agros rigat,
Usque et Pierides canent.

Dr. A. M.

*) Közzöljük a »Magyar Állam« boszantására. Szerk.

Poglavitomu gđnu Mauri Jókaju na petdeseto l'eto
njegova narodjenja. Odziv sa Save.*)

NOGOBROJNE Danas čete,

O Jókaju, k tebi lete

Da proslave petdeseto

Narodjenja tvoga leto!

Al nesamo kraj Dunava

Ori toga dana slava:

I Horvati uzduž Save

Bratskim čuvstvom taj dan slave,

I Primorje mu kumuje,

Ljubki pozdrav odjekuje.

Trezna ljubav narodnosti.

I prostrane kinč znanosti,

Bujno pero i učeno,

Rodnim cvetjem nakičeno:

Primakle ti čast i diku,

Neuvehnu lovoriku!

Da doživiš tvoj života

Još petdeset novih l'eta!

Piramide vjek obori;

Al kè tvoje pero tvori,

Dok u Dunaj Tisza tece!

Nepomične stajati će;

I muze ga opjevati,

Lovor-vjenci opasa ti.

Iz latinskoga

Dr. A. Molnár, kr. savjetnik.

*) Ezt meg Miletics boszantására. Szerk.

Nemzetiségi táblázat.

MAGYAR UJSÁG GYORS POSTA
kaczkias legény. ártatlan hajadon.

MAGYAR UJSÁG GYORS POSTA
boldog házastelek,

MAGYAR UJSÁG HUNNIA
szomorú özvegy. szemérmes leányzó.

MAGYAR UJSÁG-HUNNIA
BALOLDAL boldog házastelek.
deli szüz.
csemete leánymagzatkája MAGYAR UJSÁG
EGYETÉRTÉS másodszer is özvegy.

EGYETÉRTÉS-MAGYAR UJSÁG
összekelt jegy esek.

A boldog párnak azt kívánunk, a mit az egész nemzetiségi táblázatban hiába keresünk: nagyszámu törvényes sarjadékokat.

Dobsa, Están, Sanyi. Poznerkorolajos sht. Süssük meg! Üssük agyon! Nyuzzuk meg! Együk meg. Jókai Oséryhez: Okosabbat mondok én annál: vegyék meg.

Majd én mutatom meg, hogyan kell Tisza Kálmánt megbuktatni Debreczenben.

A »VADRÓZSÁK« szorgalmas kertésze, a szé-
kely népdalok buzgó gyűjtője az egész sajtó
panegyrisét érdemli meg. Az »Ustökös« abban
akarja kifejezni kegyeletét az elhunyt iránt,
hogy oly termékeit mutatja be, melyeket ma
már nem ismer a magyar közönség. Kriza Já-
nos tanulókori epigrammái azok, s a »Remény«
című zsebkönyvben jelentek meg Kolozsvárott
1839-ben az unitarium collegiumbeli olvasó
társaság kiadásában.

Álljanak itt sorban :

Hazám.

Sok vagy, óh szép haza, sok voltál min-
denha, csak egy nem.
Lenni akarsz minden? légy valahára
egyes.

Sok kincs.

Bérczeiden kincs, téreiden kincs, mélyei-
den kincs!
Kincses hazám, benned — mennyi talen-
tom hever.

Igazság-szobra.

„Mondsz nekem jó földi, miért vak amott
az igazság?”
„Hogy ki ne szurjátok, mennyibe hagyá
szemeit”

Igy ni!

Költők.

Költsetek óh költők! Végetlen semmi a
kincses
Tárotok: itt szívesen költeni hágy a világ.

Trochaeus.

A szerelem tüzeben lejté tánczát a poeta
S lába kimarjulván, lett a Trochaeusi láb.

Nemesülés.

A ménék s birkák szépen nemesülnek
hazánkban:
Egy lépcsőt iramodj még nemesülni
nemes.

Zsellér sirfájára.

Urtól más urhoz költöztem mindig. Uristen
Lett most földes uram. — nyugszik az
Urba' porom.

Muza.

Téged alig csókolt a Szép Muzája, magyar
nép!
Torzonborz hajuszod lágy szelid ajka
kerül.

Magyar táncz.

Egyszerű, önkénytes volt hajdani táncza
magyarnak:
Most izzadva szökik mesteri hangok után

Nyelvek

Jött az özön, tenger nyelvet hurczolva ke-
letről:
Benned sok megakadt ágbogos édes ha-
zám!

Mennyi érzelemről, a nemzet nagyjai iránt mily nemes rajongásról tanuskodik a közetkező két epigramm!

Benkő sirja Közép-Ajtán.

Benkő sirja körül Ajtán vad tüske van
örül,
S hálátlan honnak köszive rajta szobor.

Kazinczy sirjánál.

Kő nem jegyzi Kazinczy porát: egy mor-
zsa fővenyket
Tégyen rá, kinek élt: — szirtmagas osz-
lopa lesz.

KRONIKAS ADOMÁK.

Kriza-adomák.

KRIZA János, a közelebb' elhunyt unitárius püspök, költő s a székely népköltészet halhatatlan érdemü ismertetője, mint magán ember ismeretes volt élczes, szikrázó megjegyzéseiről, szójátékairól és verses rögtönzéseiről is.

Egy benső barátjának szívességéből közöljük itt a következőket.

Egy barátját Wégh-nek hitták, buzgó unitarius és aszketai szigoruságu vegetarianus volt. Ezt Kriza így köszöntötte fel a neve napján:

Tiszteletünk tárgya Vegetarianus,
Eljen soká a Wégh és az Arianus.

Egyik legbensőbb barátja érdemes buzgó törtészünk, Jakab Elek sanguinikus veralkatáról is ösmeretes. Ennek egy neve napján, mikor a jó kedv már magasra csapott, a beszéd a házi gazda fel fel lobbanó nemes hevére vette irányát. Egyik lélektani, más más okból származtatta azt.

Kriza közbe szólott:

— Mindnyájan tévedtek, ugymond. Barátunk heveségének nagyon természetes oka van. Mikor ő született, Szent Gericzén annyi bor termett, hogy nem férvén el a hordókba, kutakba töltötték a székely atyafiak. Így aztán

édes anyja kénytelen volt viz helyett borban fürösztteni meg az ártatlan csecsemőt.

Ugyancsak Jakab Elek kis fiának a keresztelőjén volt egy reformatus főúr, egy tudós katolikus pap és -- Kriza, az unitárius püspök.

Ez utóbbi aztán így köszöntötte fel a új világpolgárt:

Éljen jó barátunk, az unitárius,
Ki ma elmondhatja, hogy trinitárius.
Három vallásuak imádkoztunk érte,
Egyik az más a három isten kérte egy
Apa, anya szeme az új házi kincsen
Áldja mind a hármat az egy s három Isten!

Hja, paraszt, az más.

Mikor még Deák Ferencz Kehidán lakott egy rokona meglátogatta őt. Ebéd után szivarra gyujtanak s még jóformán félig sem szitáltak ki szivarukat, midőn Deák így szól rokonához:

— Tedd le öcsém azt a szivart s gyujts rá másikra. —

— De hiszen még csak félig szittam el — bátyám, jó lesz e még.

— Tedd félre csak — a szivar ha egyszer félig elégett, már nem jó.

A rokon engedelmeskedék és másikra gyujtott.

Midőn már Pesten lakott az öreg ur, ismét meglátogató ugyanezen rokona. Deák megkínálja szivarral és diskurálnak.

A szivar csak hamar elégett feléig, s a rokon megemlékezve a kehidai leczkéről, félre teszi szivarát.

— Mit csinálsz öcsém? Nem jó tán az a szivar? kérdi az öreg ur.

— Nem bizony, bátyám nem rossz, hanem mivel félig elégett — én bizony megemlékezve bátyám egykori intéséről újra akartam gyujtani. —

— Hja öcsém, az Kehidán volt, — most Pesten vagyunk, itt el lehet szini az egész szivart, mondá az öreg ur.

MŰVÉSZI STUDIUMOK
a német színházban.

„Au wéh valaki elájult Doktort!”
Ist das aber was!

„Vizet kérünk!”
Na, [ta hörnt sich aber alles auf!

„Tüz van!”
Aber i pit ina recht schön!

„Tolvaj! Hol a nyakkendőm? Selberáner! Politzáj!
Himmelkruczitürkenkreuzhageldonnerwettermordelement
Obs mau! halts, oder ná!

Irodalom és művészet.

A »Reform« addig kisebbitett másokat, míg egyszer maga is megkisebbült, s már most szidja magát, hogy tudott oly ormótlan nagy lenni hat álló esztendeig. Hát nem jobb ez az »emberi forma?«

A farka vesztett róka is megvetéssel tekintett arra az állapotára, mikor még farka volt.

*

Hogy a »Magyar Politika« meg nőtt, s most már a Reform előbbi alakjában jelen meg, arra azt mondja a »Reform,« hogy kappanzsír.

*

A »Magyar Politika« pedig azt gondolja magában, hogy hisz éppen az kell a pápai non possumus-politikához.

*

A »Fővárosi Lapok« igazat ad a Honnak, hogy nem okosan cselekedtek a nemzeti színháznál, mikor az »Ayda« czímszerpét Hauc Minniének adták, mert az a drámai szerep Haucknak nem való, jöllehet ő nagy kaliberű tehetség. — No ezt a dicséretet a kisasszony aligha megköszöni.

*

A hét legnevezetesebb eseménye, hogy a Pesti Naplónak erkölcsstelenséget és frivolitást vet szemére — a Kornélia szerzője.

Átkozott tavasz.

(Beranger.)

Ablakán ült . . s én ablakomból
Egész télen nézhettem őt!
Szerettük egymást ismeretlen,
S csókunk a légben összejött.
A lombtalan fán átkacsintva
Egymást könnyen leltünk mi fel — —
— S te lombot adtál most a fára,

Átkozott tavasz! — mért jössz mindig el?

A lomb között most elvesz ő, a
Kedves kis angyal oda lenn,
Eddig láttam, ha szemet szóra
A szárnyasoknak a deren.
Ezek csipegetek és lármájok
Volt nékem a szerelmi jel;
Nem! szebb nincsen nincsen, a télnél,

Átkozott tavasz, mért jössz mindig ei?

Ha te nem vagy: látnám őt mindig
Még csak nyugodni nem megyen,
S vetkezik . . . ah a kelő hajnalt
Nem festhetik már szebbre, nem . . .
Sőhajtnék este andalogva:
Csillagom leszáll — válni kell — —
Hunyó lámpánál szendereg már — — —
Átkozott tavasz, mért jössz mindig el?

Csak a telet óhajtja szívem,
Ah, bár fagyna már ablakom,
És bárcsak hallanám pattogni
A hulló jégesőt azon . . .
Minek nekem tengernyi napod
Virágival, szellővel,
Hogyha nem látom őt mosolygni —
Átkozott tavasz, mért jössz mindig el?

A megölő betű.

Pozsonyban egy városi polgár ment el a FEKETE KUTYÁHOZ címzett kereskedés előtt. A czimból egy K betű leválván, éppen az arra ment polgár fejére zuhant s agyon ütötte.

Egy lap se jegyzete meg, hogy ez a betű volt Magyarországának is a megölő betűje, csak hogy akkor párosával járt, így: K. k.

Hogy kántáltak a kecskeméti diákok?

DOROMBOS Estók gazduram, ki máskülönben, igen szűkmarku volt, elhatározta, hogy megtartja már egyszer a disznótort az amugy kecskemétiiesen leölt tizenkét sertés tiszteletére. Hanem ez alkalommal i steningázában kiakarva tenni magáért, elhatározta Dorombos uram, hogy muzsika is lesz a háznál. Beszélt is a primással, de az ménkö sokat kért, ugyanis a disznotori porción felül még öt bankó forintot.

»Dejszen öt bankó forintot el nem muzsikálunk, a ki árgyirussa van,« — dörmögé magában gazduram s kezdett uton módon gondolkozni, hogyan lehetne fogni olcsób muzsikusokat.

»Csak allégyen a baj? kérdi a találékony Póráz szomszéd. »Hát a diák mire való, az ebugattát is.«

»Miért é?«

»Hát fogjon Dorombos szomszéd vagy tizenketőt, kántál az torkaszakadtából akar reggelig, csak legyen kolbász, hurka, bor a mennyi kell.«

»Abbizisten Póráz szomszéd, az pedig lesz, akar megfuljon vele.« S mindjárt ki is állt az utcára s megszólította, a legelső fekete attilás diákot, hogy »hallja e kigyelmed, eljönne-e nekünk kántálni?«

»Már mint kántálni? . . Lévén örvendetes keresz-telő vagy gyászos temetés ünnepélyessége?«

»Biz itt csak egy kis disznótorocska volna, »margarázgatá Dorombos uram s egyszersmind elmondá a diáknak a feltételeket.

Eljött a nagy nap nagy estéje, beállit a tizenkét diák szörnyű vaskcs könyvekkel a hónuk alatt.

»Osttég anyjuk, a diák uraknak bor pecsenye, a mennyi kell.«

Azok pedig rá kezdtek az éneklésre, s pedig zsol-tárt, kocsmai nótát válogatás nélkül, — a gazdák szörnyen gyönyörködtek benne s az volt a boldogabb, ki legnamarább nyujthatta nekik poharát.

»Anyjuk, a diáknak!« kiabálta szüntelenül Dorombos uram, azok pedig ettek, mintha csak gyomruk egy uj alvilági hordó lenne.

Egyszer csak beront a gazdasszony, hogy az isten-ért hová falnak annyit, hiszen már se hurka se kolbász, a pampuskának meg a pogácsának már hire sincs, — pedig a lelkit teszi rá, egy sereg éhes tótnak elég lett volna. Hanem ugyanekkor Dorombos uram is döfögeti a szomszédot:

»Póráz uram, szomszéd uram, nekem ugy látszik, hogy ezek nem azok a diákok, kik először jöttek ide.

»Én is azt nézegetem már régóta, az a boglyas sincs itt, a ki ugy ordított, de meg az a cigány képü se, meg azt a kis bajuszost se látom. Megcsalták ezek kigyelmedet, Dorombos uram!«

»Ejnye a ki beste lelke diákja van ezen az árnyék világon!« lármázott Dorombos Estök uram felkapva egy suhángot, s neki a zengedező diáksapatnak, — kik megsejditve a veszedelmet ugrottak árkon bokron keresztül.

Hát biz azok ugy kántáltak nagy jó uramnak, hogy a mint egy megette, megitta a porcióját, lassankint kisomforodott s helyette más éhes diák surrant be a házba. Ily formán lakott jól tizenkét diák helyett vagy hetvenhét. Azóta félszemmel sandit minden diákra Dorombos uram, azon hiszemben, hogy hátha ez is kántált neki a toron?

ELŐFIZETÉSI FELHIVÁS

az

„ÜSTÖKÖS“

tizenhatodik évfolyamára.

Tisztelt publikum!

MINEKUTÁNA stb. stb. annakutána stb. stb.

Hogy mégis tudd magadat mihez tartani, hogy képeink ezentul megszaporodnak, — a minek okvetlenül a te megszaporodásodat is maga után kell vonni.

Kakas Márton most folyó regényének még a következő fejezetei lesznek:

„A feltámadás csodája.“ — „A kőbe nőtt após.“ — „Leánykérés özönvizelőtti módon.“ — „A menyegzői kéjutazás föld alatt.“ — „Kain sirboltja.“ — „Ős geneologia.“ — „Az uj ég.“ — „A Tegetthoff kiszabadítása.“ — „Egy ujjászülető föld.“ — „Az uj teremtés müve“ — „Ne tovább.“

Előfizetési föltételek:

Egész évre	— — — —	8 frt.
Háromnegyedévre	— — — —	6 „
Félévre	— — — —	4 „
Évnegyedre	— — — —	2 „

Az előfizetési pénzek az »Üstökös« kiadóhivatalába (Budapest, Baráttér Athenaeum) küldendők.

FRANCZIA
TÁRSALGÓ
fiukat vagy leányokat
(ugyszintén bonnékat)
10—14 éveseket.

Közvetlenül Svájczból

2—3 évi szerződéssel

ajánl

Láng Lipót és társa.

Budapesten, Maria-Valeria
utca THONETUDVAR.

Bővebb felvilágosítással a t. cz. uraságok kívánataira
szolgálnak.

A legbiztosabb és legkellemesebb szer váltóláz
ellen

különösen gyermekeknél, kik a keserű Chinint
máskép bevenni nem képesek, a

CHININ CSOKOLÁDÉ

és a Chinin-czukor

Rozsnyay M. gyógyszerésztől Aradon (azelőtt
Zombán Tolnamegyében) melyeket a magyar
orvosok és természet-vizsgálók és a

nagygyűlés Fiumében
pályadíjjal koszoruzott.

Kapható vagy megrendelhető a birodalom min-
den jóhírű gyógyszerárában.

A hamisításoktól óvakodni kell!

Mindenki csak a Rozsnyay M.-féle pályakoszoruzott ké-
zitményt kérje és fogadja el.

UNGER F. W. FIA

Deák-utca 5. szám alatt.

Rövid-, szövött- és fehér-árú üzletét

alapította 1835. évben.

Ajánlja magát a nagyérdemű hölgyközönségnek
a tavaszi-idényhez való harisnyahosszúk a további
kötéshez.

Nagysága fehér és fodorított

Gyermekeknek	1 par	22 kr,	26 kr,	30 kr.	45 kr.
Leányoknak	>	25 kr,	30 kr,	35 kr,	40 kr.
Hölgyeknek	>	30 kr,	45 kr,	52 kr,	60 kr.

Nagy raktárt tartok kész harisnyákban, gyerme-
kek-, leányok-, és hölgyek számára

férfi-harisnyák fehér 12 pár 1.60, 1.80, 2, 2.50, 3 frt.
> > színesek géppel kötve 2.30, 3.20, 4, 5, 5.50.

Azonkívül tartok nagy választékban még kész
uri- és női fehérneműket.

Arjegyzékes könyvecskéket a mi dús és választé-
kos raktárunkból kívánatra levéllileg megküldjük
ingyen.

Legfőbb kitüntetésben részesítik.

Nemi élet titkai és veszélyei

czimű könyvet számos hirlapok, p. a »Harang,« a »Méh,«
»M. vidékiek lapja,« »Pesti tudósítások,« »A házi barát,«
»A szabadelvű« stb. Dr. *Márkfy* »Néptanítók közlö-
nye«, valamint a »Besztercebányai Journal« terje-
delmes vezércikkre méltatták e fontos művet, mely
ről a »Bécsi hírnök« így ír: »Eiber orvos tudornak rövid
időn kilencz kiadásban s több nyelven megjelent »Nem
élet« czimű műve nagyszerű sikert aratott. Még orvosok is
folyamodnak szerzőhöz » Szerzethető 1 frton. Követ-
kező czim alatt: *Dr. Eiber U.* Pesten. József ut-
czában 66. szám alatt,

Hirdetéseket felvesz az

„ÜSTÖKÖS“

számára:

Láng Lipót és társa

Budapest, Maria-Valeria-utca
Thonet-udvar.